

Mensen op de Stille Wille

Wilfred van de Aa: vrijwilligerswerk als hobby.

Op een zonovergoten middag spreek ik Wilfred van der Aa op het terras bij zijn mooie tuin in de Lijsterlaan. We kijken uit op de vijver, waar volgens Wilfred de reiger geregeld langskomt als ongewenste bezoeker. Daar tegenover staat het zeer gewenste bezoek van de ijsvogel.

Na deze introductie begint Wilfred zijn verhaal. Hij is geboren en getogen in Oisterwijk, waar zijn vader een hengelsport- en dierenspeciaalzaak had. Aanvankelijk werkte vader Van der Aa in de leerfabriek en was vissen zijn hobby. Als secretaris van de hengelsportvereniging kwamen er vaak hengelaars langs voor een visvergunning. Toen zij vroegen naar hengels en hengelsportartikelen, begon hij in de garage de verkoop daarvan. Later werd het assortiment uitgebreid met allerlei dierenbenodigdheden. In 1978 nam de twintigjarige Wilfred de zaak over omdat zijn vader het werk in de leerfabriek en in de winkel moeilijk kon combineren. Hij wilde niet vanuit de garage blijven verkopen, dus vestigde hij zich aan de Spoorlaan. Eigenlijk had hij internationaal vrachtwagenchauffeur willen worden, maar die kans kreeg hij pas in 1996. In dat jaar verkocht hij de winkel, kocht een vrachtwagen en verhuisde naar Moergestel.

Na zijn scheiding in 2007 kwam Wilfred terecht op de Stille Wille, waar hij een woning huurde aan de Beukenlaan en sinds 15 jaar woont hij hier samen met zijn partner Yolande. Na de Beukenlaan volgden huizen aan de Fazantenlaan en de Tuinfluiterlaan, tot hij uiteindelijk op zijn huidige adres aan de Lijsterlaan terecht kwam. Wilfred geniet van het wonen op het landgoed. De rust en stilte in zijn woonomgeving waardeert hij het meest van alles. Wel stoort het hem dat sommige bewoners in strijd met de regels op zondag rustig bladblazen, schuren en de kettingzaag gebruiken. Hij vindt ook dat de sfeer de laatste jaren wel wat veranderd is op het park. De eerste jaren dat hij er woonde was die veel gemoedelijker, maar desondanks erkent hij dat je nooit meer zoiets krijgt als dit.

Drie jaar geleden moest Wilfred door ziekte noodgedwongen stoppen met het chauffeurswerk. Dat viel hem niet mee. “Maar,” zo zegt hij, “een mus is nooit bang dat een tak zal breken. Niet omdat hij op de tak vertrouwt, maar op zijn vleugels. Blijf, ook al heb je tegenslag, altijd in jezelf geloven!” En dat is precies wat hij altijd uitstraalt, als je hem ontmoet.

Wilfred heeft geen hobby's en dat is een van de redenen dat hij zich op het vrijwilligerswerk gestort heeft. Regelmatig kun je hem treffen op de receptie, waar hij vragen van bewoners en bezoekers beantwoordt, de telefoon bedient en zo goed mogelijk de binnengekomen pakketten op huisnummer sorteert.

Hij doet het receptiewerk met zo'n vier andere vrijwilligers. Hij vindt het leuk en gezellig om met veel bewoners een praatje te maken en kent dan ook bijna iedereen van naam.

Een andere vrijwilligersklus is de zorg voor het zwembad. Samen met zes andere vrijwilligers maakt hij volgens een rooster 's ochtends tussen 8 en 10 uur het zwembad gebruiksklaar en sluit 's avonds om 9 uur sluit een van hen het bad weer af. Hij vindt het heel belangrijk dat deze veel gebruikte voorziening goed bijgehouden wordt en het geeft hem veel voldoening om daaraan bij te dragen.

Een bijzondere activiteit van Wilfred is zijn werk als verkeersregelaar. Hij is lid van de Stichting Verkeersregelaar Goirle (VKR) en helpt evenementen in goede banen te leiden. Daarvoor heeft hij een cursus gevolgd, waardoor hij bevoegd is dit werk te doen. Ook op de Stille Wille wordt hij wel eens ingezet om bijvoorbeeld bij een wegafsluiting het verkeer te regelen. Niet altijd reageren mensen even aardig op een omleiding, maar hij slaagt er altijd in om met humor en een vriendelijk woord lastige situaties op te lossen.

De laatste tijd helpt Wilfred bewoners bij het vangen van ratten, door het plaatsen van klemmen. Hier en daar op de Stille Wille is de aanwezigheid van deze dieren een plaag geworden, vooral in de buurt van composthoven en kippenhokken. Met enig plezier vertelt Wilfred hoe hij probeert het ongedierte door hen te misleiden en in de val te lokken. Dat valt niet mee, want ratten zijn slimme dieren.

En alsof het nog niet genoeg is, heeft hij ook taken in het zorgcentrum Stanislaus in Moergestel waar hij voor de bewoners koffie, thee en de avondboterham verzorgt. Daarnaast wandelen met de mensen, een spelletjes doen of gewoon een praatje maken. Het gaat vooral om het personeel te ondersteunen, want zij hebben het al zo ontzettend druk. Alle werkzaamheden opgeteld maken Wilfred tot een supervrijwilliger, die door het management van het landgoed en de bewoners erg wordt gewaardeerd. Voor hemzelf is het eigenlijk vanzelfsprekend. Hij vertelt dat zijn opa en oma als voorbeeld dienen. Zij waren heel sociaal en leerden hun kinderen en kleinkinderen altijd om te kijken naar anderen. Dit gedrag heeft hij weer doorgegeven in de opvoeding van zijn eigen drie zonen en twee kleinkinderen. Logisch dus, dat hij nog even met nadruk zegt hoe belangrijk hij het vindt dat de bewoners op het landgoed op elkaar letten en helpen waar nodig. Er zijn mensen die eenzaam of hulpbehoevend zijn; die moet je gewoon een beetje in de gaten houden.

Aan het eind van ons gesprek concluderen we samen hoe belangrijk het is dat we met zijn allen zorgen voor een sociaal prettige sfeer. Als je wat te klagen hebt over je burens of andere bewoners, ga dan eerst zelf met hen in gesprek om het op te lossen, in plaats meteen de hulp in te roepen van het management van het landgoed. En wordt sowieso niet te snel boos op elkaar. Wilfred vertelt lachend dat bij de receptie een keer een bewoner verontwaardigd naar binnen kwam met de klacht dat de slagboom weer eens niet open ging. Wat bleek? Hij had een andere auto gekocht en was vergeten zijn kenteken te laten registreren!

Wilfred kent bijna iedereen op het landgoed. Voor hem is het zoeken naar verbinding geen loze kreet en zijn vrijwilligerswerk vraagt navolging. Er is op de Stille Wille nog genoeg te doen waarvoor u zich kunt aanmelden. Even langs de receptie en dit aangeven. Men zal er blij mee zijn.

Koos van Kampen